

The Meaning of Torah in Ancient Times

Malka Z. Simkovich
Class 1. The Written Torah

1. Shemot 17:14–16:

יד ויאמר יהוה אל-משה, כתב זאת זכרון בספר, ושים, באזני יהושע: כי-מחה אמה את-זכר עמלק, מתחת השמים. **טו** ויבן משה, מזבח; ויקרא שמו, יהוה נסי. **טז** ויאמר, כי-יד על-פס זה, מלחמה ליהוה, בעמלק--מזר, דר.

Then the Lord said to Moses, ‘Write this as a reminder in a book and recite it in the hearing of Joshua: I will utterly blot out the remembrance of Amalek from under heaven.’ And Moses built an altar and called it, The Lord is my banner. He said, ‘A hand upon the banner of the Lord! The Lord will have war with Amalek from generation to generation.’

Cf. Shemot 31:18, 32:16, 34:1, Deut 9:10

2. Devarim 17:14–20:

יד כי-תבא אל-הארץ, אשר יהוה אלהיך נתן לך, וירשתה, וישבתה בה; ואמרת, אשימה עלי מלך, ככל-הגוים, אשר סביבתי. **טו** שום תשים עליך מלך, אשר יבחר יהוה אלהיך בו: מקרב אחיך, תשים עליך מלך--לא תוכל לתת עליך איש נכרי, אשר לא-אחיך הוא. **טז** רק, לא-ירבה-לו סוסים, ולא-ירבה-לו נשים, ולא-ירבה-לו נקבות; ונסף וזהב, לא ירבה-לו מאד. **יז** והיה כשבתו, על פסא ממלכתו--ונכתב לו את-משנה התורה הזאת, על-ספר, מלפני, הפקדים הלויים. **יח** והיתה עמו, וקרא בו כל-ימי חייו--למען ילמד, ליראה את-יהוה אלהיו, לשמר את-כל-דברי התורה הזאת ואת-החקים האלה, לעשתם. **יט** לבלתי רום-לכבו מאחיו, ולבלתי סור מן-המצוה ימין ושמאל--למען יאריך ימים על-ממלכתו הוא ובניו, בקרב ישראל. {ס}

¹⁴ When you have come into the land that the LORD your God is giving you, and have taken possession of it and settled in it, and you say, ‘I will set a king over me, like all the nations that are around me’, ¹⁵ you may indeed set over you a king whom the LORD your God will choose. One of your own community you may set as king over you; you are not permitted to put a foreigner over you, who is not of your own community. ¹⁶ Even so, he must not acquire many horses for himself, or return the people to Egypt in order to acquire more horses, since the LORD has said to you, ‘You must never return that way again.’ ¹⁷ And he must not acquire many wives for himself, or else his heart will turn away; also silver and gold he must not acquire in great quantity for himself. ¹⁸ When he has taken the throne of his kingdom, he shall have a copy of this law written for him in the presence of the levitical priests. ¹⁹ It shall remain with him and he shall read in it all the days of his life, so that he may learn to fear the LORD his God, diligently observing all the words of this law and these statutes, ²⁰ neither exalting himself above other members of the community nor turning aside from the commandment, either to the right or to the left, so that he and his descendants may reign long over his kingdom in Israel.

3. 2 Kings 22:1–20:

א בן-שמנה שנה, יאשיהו במלכו, ושלשים ואחת שנה, מלך בירושלם; ושם אמו, ידדה בת-עדיה מבצקת. **ב** ויעש הישר, בעיני יהוה; וילך, בכל-דרך דוד אביו, ולא-סר, ימיו ושמאול. {פ}

ג ויהי, בשמנה עשרה שנה, למלך, יאשיהו; שלח המלך את-שפן בן-אצליהו בן-משלם, הספר, בית יהוה, לאמר. **ד** עלה, אל-חלקיהו הפהן הגדול, ונתם את-הפסוק, המובא בית יהוה--אשר אספו שמרי הסף, מאת העם. **ה** ויתנה (ויתנוהו), על-יד עשי המלאכה, המפקדים, בבית (בית) יהוה; ויתנו אתו, לעשי המלאכה אשר בבית יהוה, לחזק, בידק הבית. **ו** לתרשים, ולבנים ולגדרים; ולקנות עצים ואבני מחצב, לחזק את-הבית. **ז** אך לא-יחשב אתם, הפסוק הנתן על-ידם: כי באמונה, הם עשים.

ח ויאמר חלקיהו הפהן הגדול, על-שפן הספר, ספר התורה מצאתי, בבית יהוה; ויתן חלקיהו את-הספר אל-שפן, ויקראהו. **ט** ויבא שפן הספר, אל-המלך, וישב את-המלך, דבר; ויאמר, התיכו עבדיך את-הפסוק הנמצא בבית, ויתנוהו על-יד עשי המלאכה, המפקדים בית יהוה. **י** ויגד שפן הספר, למלך לאמר, ספר נתן לי, חלקיהו הפהן; ויקראהו שפן.

The Meaning of Torah in Ancient Times

Malka Z. Simkovich
Class 1. The Written Torah

לפני המלך. יא ויהי כשמע המלך את דברי ספר התורה; ויקרע את בגדיו. יב ויצו המלך את חלקיה הכהן ואת אחיקם בן-שפן ואת עכבור בן-מיכיה ואת שפן הספר, ואת עשיה עבד-המלך--לאמר. יג לכו דרשו את-יהוה בעדי ובעד-העם, ובעד כל-יהודה, על-דברי הספר הנמצא, הנה: כ-גדולה חמת יהוה, אשר-היא נצתה בנו, על אשר לא-שמעו אבותינו על-דברי הספר הנה, לעשות ככל-הפיתוב עלינו. יד וילך חלקיהו הכהן נאחיקם ועכבור ושפן ועשיה, אל-חלדה הנביאה אשת שלם בן-תקנה בן-חרחם שמר הבגדים, והיא ישבת בירושלם, במשנה; ונדברו, אליה. טו ותאמר אליהם, כה-אמר יהוה אלהי ישראל: אמרו לאיש, אשר-שלח אתכם אלי. טז כה אמר יהוה, הנני מביא רעה אל-המקום הנה ועל-ישביו--את כל-דברי הספר, אשר קרא מלך יהודה. יז תחת אשר עזבוני, ויקטרו לאלהים אחרים, למען הכעיסני, בכל מעשה ידיהם; ונצתה חמתי במקום הנה, ולא תכבה. יח ואל-מלך יהודה, השלח אתכם לדרש את-יהוה, כה תאמרו, אליו: כה-אמר יהוה אלהי ישראל, הדברים אשר שמעת. יט ועז רח-לבבך ותכנע מפני יהוה, בשמעך אשר דברתי על-המקום הנה ועל-ישביו להיות לשמה ולקללה, ותקרע את-בגדיך, ותבכה לפני; וגם אנכי שמעתי, נאם-יהוה. כ לכו הנני אספד על-אבותיך, ונאספת אל-קברתיך בשלום, ולא-תראינה עיניך, בכל הרעה אשר-אני מביא על-המקום הנה; וישבו את-המלך, דבר.

Josiah was eight years old when he began to reign; he reigned for thirty-one years in Jerusalem. His mother's name was Jedidah daughter of Adaiah of Bozkath. ²He did what was right in the sight of the LORD, and walked in all the way of his father David; he did not turn aside to the right or to the left. In the eighteenth year of King Josiah, the king sent Shaphan son of Azaliah, son of Meshullam, the secretary, to the house of the LORD, saying, ⁴“Go up to the high priest Hilkiah, and have him count the entire sum of the money that has been brought into the house of the LORD, which the keepers of the threshold have collected from the people; ⁵let it be given into the hand of the workers who have the oversight of the house of the LORD; let them give it to the workers who are at the house of the LORD, repairing the house, ⁶that is, to the carpenters, to the builders, to the masons; and let them use it to buy timber and quarried stone to repair the house. ⁷But no account shall be asked from them for the money that is delivered into their hand, for they deal honestly.”

⁸ The high priest Hilkiah said to Shaphan the secretary, ‘I have found the book of the law in the house of the LORD.’ When Hilkiah gave the book to Shaphan, he read it. ⁹Then Shaphan the secretary came to the king, and reported to the king, ‘Your servants have emptied out the money that was found in the house, and have delivered it into the hand of the workers who have oversight of the house of the LORD.’ ¹⁰Shaphan the secretary informed the king, ‘The priest Hilkiah has given me a book.’ Shaphan then read it aloud to the king. ¹¹ When the king heard the words of the book of the law, he tore his clothes. ¹²Then the king commanded the priest Hilkiah, Ahikam son of Shaphan, Achbor son of Micaiah, Shaphan the secretary, and the king's servant Asaiah, saying, ¹³“Go, inquire of the LORD for me, for the people, and for all Judah, concerning the words of this book that has been found; for great is the wrath of the LORD that is kindled against us, because our ancestors did not obey the words of this book, to do according to all that is written concerning us.”

¹⁴ So the priest Hilkiah, Ahikam, Achbor, Shaphan, and Asaiah went to the prophetess Huldah the wife of Shallum son of Tikvah, son of Harhas, keeper of the wardrobe; she resided in Jerusalem in the Second Quarter, where they consulted her. ¹⁵She declared to them, ‘Thus says the LORD, the God of Israel: Tell the man who sent you to me, ¹⁶Thus says the LORD, I will indeed bring disaster on this place and on its inhabitants—all the words of the book that the king of Judah has read. ¹⁷Because they have abandoned me and have made offerings to other gods, so that they have provoked me to anger with all the work of their hands, therefore my wrath will be kindled against this place, and it will not be quenched. ¹⁸But as the king of Judah, who sent you to inquire of the LORD, thus shall you say to him, Thus says the LORD, the God of Israel: Regarding the words that you have heard, ¹⁹because your heart was penitent, and you humbled yourself before the LORD, when you heard how I spoke against this place, and against its

The Meaning of Torah in Ancient Times

Malka Z. Simkovich
Class 1. The Written Torah

inhabitants, that they should become a desolation and a curse, and because you have torn your clothes and wept before me, I also have heard you, says the LORD. ²⁰Therefore, I will gather you to your ancestors, and you shall be gathered to your grave in peace; your eyes shall not see all the disaster that I will bring on this place.' They took the message back to the king.

4. Jeremiah 36:1–32:

א ויהי בשנה הרבעית, ליהויקים בן-יאשיהו מלך יהודה; הנה הדבר הזה, אל-ירמיהו, מאת יהוה, לאמר. **ב** קח-לך, מגלת-ספר, וכתבת אליה את כל-הדברים אשר-דברתי אליך על-ישראל ועל-יהודה, ועל-כל-הגוים--מיום דברתי אליך, מימי יאשיהו, ועד, היום הזה. **ג** אולי ישמעו, בית יהודה, את כל-הרעה, אשר אנכי חשב לעשות להם--למען ישובו, איש מדרכו הרעה, וסלחתי לעונם, ולחטאתם. **ד** ויקרא ירמיהו, את-ברוך בן-נריה; וכתב ברוך מפי ירמיהו, את כל-דברי יהוה אשר-דבר אליו--על-מגלת-ספר. **ה** ויצוה ירמיהו, את-ברוך לאמר: אני עצור--לא אוכל, לבוא בית יהוה. **ו** וקאת אתה וקראת במגלה אשר-כתבת-מפי את-דברי יהוה באזני העם, בית יהוה--ביום צום; וגם באזני כל-יהודה הפאים מעריהם, תקראם. **ז** אולי תפל תחנתם, לפני יהוה, וישובו, איש מדרכו הרעה: כי-גדול האף והחמה, אשר-דבר יהוה אל-העם הזה. **ח** ויעש, ברוך בן-נריה, ככל אשר-צוהו, ירמיהו הנביא--לקרא בספר דברי יהוה, בית יהוה. } פ }

ט ויהי בשנה החמישית ליהויקים בן-יאשיהו מלך-יהודה, בחדש התשעי, קראו צום לפני יהוה כל-העם, בירושלם; וכל-העם, הפאים מערי יהודה--בירושלם. **י** ויקרא ברוך בספר את-דברי ירמיהו, בית יהוה--בלשפת גמריהו בן-שפן הספר בקצר העליון, פתח שער בית-יהוה הקדש, באזני, כל-העם. **יא** וישמע מכהו בן-גמריהו בן-שפן, את-כל-דברי יהוה--מעל הספר. **יב** ויגד בית-המלך, על-לשפת הספר, והגה-שם, כל-השרים יושבים: אלישמע הספר ודליהו בן-שמעיהו ואלנתן בן-עכבור וגמריהו בן-שפן, וצדקיהו בן-חנניהו--וכל-השרים. **יג** ויגד להם מכהו, את כל-הדברים אשר שמע, בקרא ברוך בספר, באזני העם. **יד** וישלחו כל-השרים אל-ברוך, את-יהודי בן-נתניהו בן-שלמיהו בן-פושטי לאמר, המגלה אשר קראת בה באזני העם, קחנה בידך ולך; וישח ברוך בן-נריהו את-המגלה, בידו, ויבא, אליהם. **טו** ויאמרו אליו--שב נא, וקראנה באזנינו; ויקרא ברוך, באזניהם. **טז** ויהי, כשמעם את-כל-הדברים, פחדו, איש אל-רעהו; ויאמרו, אל-ברוך, הגיד נגיד למלך, את כל-הדברים האלה. **יז** ואת-ברוך--שאלו, לאמר: הגד נא לנו--איד פכת את-כל-הדברים האלה, מפיו. **יח** ויאמר להם, ברוך, מפיו יקרא אלי, את כל-הדברים האלה; ואני כתב על-הספר, בידו. } ס }

יט ויאמרו השרים אל-ברוך, לך הסתר אתה וירמיהו; ואיש אל-יגד, איפה אתם. **כ** ויבאו אל-המלך, תצרה, ואת-המגלה הפקדו, בלשפת אלישמע הספר; ויגידו באזני המלך, את כל-הדברים. **כא** וישלח המלך את-יהודי, לקחת את-המגלה, וישחקה, מלשפת אלישמע הספר; ויקראה יהודי, באזני המלך, ובאזני כל-השרים, העמדים מעל המלך. **כב** והמלך, יושב בית החצר, בחדש, התשעי; ואת-האח, לפניו מבוערת. **כג** ויהי בקרא יהודי, שלש דלתות וארבעה, יקרעה בתער הספר, והשלך אל-האש אשר אל-האח: עד-תם, כל-המגלה, על-האש, אשר על-האח. **כד** ולא פחדו, ולא קרעו את-בגדיהם--המלך, וכל-עבדיו, השמעים, את כל-הדברים האלה. **כה** וגם אלנתן ודליהו וגמריהו הפגעו במלך, לבלתי שרף את-המגלה; ולא שמע, אליהם. **כו** ויצוה המלך את-ירחמאל בן-המלך ואת-שריהו בן-עזריאל, ואת-שלמיהו בן-עבדאל, לקחת את-ברוך הספר, ואת ירמיהו הנביא; ויסתרו, יהוה. **ס** } **כז** ויהי דבר-יהוה, אל-ירמיהו--אחרי שרף המלך, את-המגלה ואת-הדברים, אשר כתב ברוך מפי ירמיהו, לאמר. **כח** שוב קח-לך, מגלה אחרת; וכתב עליה, את כל-הדברים הראשנים, אשר היו על-המגלה הראשנה, אשר שרף יהויקים מלך-יהודה. **כט** ועל-יהויקים מלך-יהודה תאמר, פה אמר יהוה: אתה שרפת את-המגלה הזאת, לאמר, מדוע פכת עליה לאמר בא-יבוא מלך-בבל והשחית את-הארץ הזאת, והשפית ממנה אדם ובהמה. **ס** } **ל** לכן פה-אמר יהוה, על-יהויקים מלך יהודה, לא-יהיה-לו יושב, על-פסא דוד; ונבלתו תהיה משלכת, לחרב ביום ולקרח בלילה. **לא** ופקדתי עליו ועל-זרעו ועל-עבדיו, את-עונם; והבאתי עליהם ועל-ישובי ירושלם ואל-איש יהודה, את כל-הרעה אשר-דברתי אליהם--ולא שמעו. **לב** וירמיהו לקח מגלה אחרת, ויתנה אל-ברוך בן-נריהו הספר, וכתב עליה מפי ירמיהו, את כל-דברי הספר אשר שרף יהויקים מלך-יהודה באש; ועוד נוסף עליהם דברים רבים, כהמה. } פ }

In the fourth year of King Jehoiakim son of Josiah of Judah, this word came to Jeremiah from the LORD: ²Take a scroll and write on it all the words that I have spoken to you against Israel and Judah and all the nations, from the day I spoke to you, from the days of Josiah until today. ³It may be that when the house of Judah hears of all the disasters that I intend to do to them, all of them may turn from their evil ways, so that I may forgive their iniquity and their sin.

The Meaning of Torah in Ancient Times

Malka Z. Simkovich
Class 1. The Written Torah

⁴ Then Jeremiah called Baruch son of Neriah, and Baruch wrote on a scroll at Jeremiah's dictation all the words of the LORD that he had spoken to him. ⁵ And Jeremiah ordered Baruch, saying, 'I am prevented from entering the house of the LORD; ⁶ so you go yourself, and on a fast day in the hearing of the people in the LORD's house you shall read the words of the LORD from the scroll that you have written at my dictation. You shall read them also in the hearing of all the people of Judah who come up from their towns. ⁷ It may be that their plea will come before the LORD, and that all of them will turn from their evil ways, for great is the anger and wrath that the LORD has pronounced against this people.' ⁸ And Baruch son of Neriah did all that the prophet Jeremiah ordered him about reading from the scroll the words of the LORD in the LORD's house.

⁹ In the fifth year of King Jehoiakim son of Josiah of Judah, in the ninth month, all the people in Jerusalem and all the people who came from the towns of Judah to Jerusalem proclaimed a fast before the LORD. ¹⁰ Then, in the hearing of all the people, Baruch read the words of Jeremiah from the scroll, in the house of the LORD, in the chamber of Gemariah son of Shaphan the secretary, which was in the upper court, at the entry of the New Gate of the LORD's house.

¹¹ When Micaiah son of Gemariah son of Shaphan heard all the words of the LORD from the scroll, ¹² he went down to the king's house, into the secretary's chamber; and all the officials were sitting there: Elishama the secretary, Delaiah son of Shemaiah, Elnathan son of Achbor, Gemariah son of Shaphan, Zedekiah son of Hananiah, and all the officials. ¹³ And Micaiah told them all the words that he had heard, when Baruch read the scroll in the hearing of the people. ¹⁴ Then all the officials sent Jehudi son of Nethaniah son of Shelemiah son of Cushi to say to Baruch, 'Bring the scroll that you read in the hearing of the people, and come.' So Baruch son of Neriah took the scroll in his hand and came to them. ¹⁵ And they said to him, 'Sit down and read it to us.' So Baruch read it to them. ¹⁶ When they heard all the words, they turned to one another in alarm, and said to Baruch, 'We certainly must report all these words to the king.' ¹⁷ Then they questioned Baruch, 'Tell us now, how did you write all these words? Was it at his dictation?' ¹⁸ Baruch answered them, 'He dictated all these words to me, and I wrote them with ink on the scroll.' ¹⁹ Then the officials said to Baruch, 'Go and hide, you and Jeremiah, and let no one know where you are.'

²⁰ Leaving the scroll in the chamber of Elishama the secretary, they went to the court of the king; and they reported all the words to the king. ²¹ Then the king sent Jehudi to get the scroll, and he took it from the chamber of Elishama the secretary; and Jehudi read it to the king and all the officials who stood beside the king. ²² Now the king was sitting in his winter apartment (it was the ninth month), and there was a fire burning in the brazier before him. ²³ As Jehudi read three or four columns, the king would cut them off with a penknife and throw them into the fire in the brazier, until the entire scroll was consumed in the fire that was in the brazier. ²⁴ Yet neither the king, nor any of his servants who heard all these words, was alarmed, nor did they tear their garments. ²⁵ Even when Elnathan and Delaiah and Gemariah urged the king not to burn the scroll, he would not listen to them. ²⁶ And the king commanded Jerahmeel the king's son and Seraiah son of Azriel and Shelemiah son of Abdeel to arrest the secretary Baruch and the prophet Jeremiah. But the LORD hid them.

²⁷ Now, after the king had burned the scroll with the words that Baruch wrote at Jeremiah's dictation, the word of the LORD came to Jeremiah: ²⁸ Take another scroll and write on it all the former words that were in the first scroll, which King Jehoiakim of Judah has burned. ²⁹ And concerning King Jehoiakim of Judah you shall say: Thus says the LORD, You have dared to burn this scroll, saying, Why have you written in it that the king of Babylon will certainly come and destroy this land, and will cut off from it human beings and animals? ³⁰ Therefore thus says the LORD concerning King Jehoiakim of Judah: He shall have no one

The Meaning of Torah in Ancient Times

Malka Z. Simkovich
Class 1. The Written Torah

to sit upon the throne of David, and his dead body shall be cast out to the heat by day and the frost by night. ³¹And I will punish him and his offspring and his servants for their iniquity; I will bring on them, and on the inhabitants of Jerusalem, and on the people of Judah, all the disasters with which I have threatened them—but they would not listen. ³²Then Jeremiah took another scroll and gave it to the secretary Baruch son of Neriah, who wrote on it at Jeremiah's dictation all the words of the scroll that King Jehoiakim of Judah had burned in the fire; and many similar words were added to them.

5. Ezekiel 3:1–7:

א ויאמר אלי--בן-אדם, את אשר-תמצא אכול: אכול את-המגלה הזאת, ולך דבר אל-בית ישראל. ב ונפתח, את-פי; ונאכלני, את המגלה הזאת. ג ויאמר אלי, בן-אדם בטנד תאכל ומעיד תמלא, את המגלה הזאת, אשר אני נתן אליך; ואלכלה, ותהי בפי כדבש למתוק. {פ}
ד ויאמר, אלי: בן-אדם, לך-בא אל-בית ישראל, ודברת בדברי, אליהם. ה כי לא אל-עם עמקי שפה, וכבדי לשון--אתה שלוח: אל-בית, ישראל. ו לא אל-עמים רבים, עמקי שפה וכבדי לשון, אשר לא-תשמע, דברייהם; אם-לא אליהם שולחתי, המה ישמעו אליך. ז ובית ישראל, לא יאבו לשמע אליך--כי-אינם אבים, לשמע אלי: כי כל-בית ישראל, הִזְקִי-מצח וקשי-לב המה.

He said to me, O mortal, eat what is offered to you; eat this scroll, and go, speak to the house of Israel. ²So I opened my mouth, and he gave me the scroll to eat. ³He said to me, Mortal, eat this scroll that I give you and fill your stomach with it. Then I ate it; and in my mouth it was as sweet as honey.

⁴He said to me: Mortal, go to the house of Israel and speak my very words to them. ⁵For you are not sent to a people of obscure speech and difficult language, but to the house of Israel—⁶not to many peoples of obscure speech and difficult language, whose words you cannot understand. Surely, if I sent you to them, they would listen to you. ⁷But the house of Israel will not listen to you, for they are not willing to listen to me; because all the house of Israel have a hard forehead and a stubborn heart.

6. Malachi 3:13–24 (NRSV: Malachi 3:13–4:6):

יג חזקו עלי דבריכם, אמר יהוה; ואמרתם, מה-נדברנו עליך. יד אמרתם, שוא עבד אלהים; ומה-בצע, כי שמרנו משמרתו, וכי הלכנו קדרנית, מפני יהוה צבאות. טו ועתה, אנחנו מאשרים זדים; גם-נבנו עשי רשעה, גם בחנו אלהים וימלטו. טז אז נדברו יראי יהוה, איש אל-רעהו; ויקשב יהוה, וישמע, ויפתב ספר זכרון לפניו ליראי יהוה, ולחשבי שמו. יז והיו לי, אמר יהוה צבאות, ליום, אשר אני עשה סגלה; וחמלתי עליהם--כאשר חמל איש, על-בנו העבד אתו. יח ושבתם, וראיתם, בין צדיק, לרשע--בין עבד אלהים, לאשר לא עבדו. {פ}
יט כי-הנה היום בא, בער פתנור; והיו כל-זדים וכל-עשה רשעה, קש, ולהט אתם היום הבא אמר יהוה צבאות, אשר לא-יעזב להם שרש וענף. כ וזרחת לכם יראי שמי, שמש צדקה, ומרפא, בכנפיה; ויצאתם ופשתם, פעגלי מרבק. כא ועשותם רשעים--כי-יהיו אפר, תחת כפות רגליכם: ביום אשר אני עשה, אמר יהוה צבאות. {פ}
כב זכרו, תורת משה עבדי, אשר צויתי אותו בחרב על-כל-ישראל, חקים ומשפטים. כג הנה אנכי שלח לכם, את אליה הנביא--לפני, בוא יום יהוה, הגדול, והנורא. כד והשיב לב-אבות על-בנים, ולב בנים על-אבותם--פן-אבוא, והכיתי את-הארץ חרם.

¹³ You have spoken harsh words against me, says the Lord. Yet you say, ‘How have we spoken against you?’ ¹⁴You have said, ‘It is vain to serve God. What do we profit by keeping his command or by going about as mourners before the Lord of hosts?’ ¹⁵Now we count the arrogant happy; evildoers not only prosper, but when they put God to the test they escape.’

¹⁶ Then those who revered the Lord spoke with one another. The Lord took note and listened, and a book of remembrance was written before him of those who revered the Lord and thought on his name. ¹⁷They shall be mine, says the Lord of hosts, my special possession on the day when I act, and I will spare them

The Meaning of Torah in Ancient Times

Malka Z. Simkovich
Class 1. The Written Torah

as parents spare their children who serve them.¹⁸ Then once more you shall see the difference between the righteous and the wicked, between one who serves God and one who does not serve him.

See, the day is coming, burning like an oven, when all the arrogant and all evildoers will be stubble; the day that comes shall burn them up, says the Lord of hosts, so that it will leave them neither root nor branch.² But for you who revere my name the sun of righteousness shall rise, with healing in its wings. You shall go out leaping like calves from the stall.³ And you shall tread down the wicked, for they will be ashes under the soles of your feet, on the day when I act, says the Lord of hosts.

4 Remember the teaching of my servant Moses, the statutes and ordinances that I commanded him at Horeb for all Israel. 5 Lo, I will send you the prophet Elijah before the great and terrible day of the Lord comes.⁶ He will turn the hearts of parents to their children and the hearts of children to their parents, so that I will not come and strike the land with a curse.

7. Esther 9:20–32:

כ ויכתב מרדכי את הדברים האלה; וישלח ספרים אל כל היהודים, אשר בכל מדינות המלך אחשוורוש--הקרובים והרחוקים. כא לקים, עליהם--להיות עשירים את יום ארבעה עשר לחודש אדר, ואת יום חמשה עשר בו: בכל שנה, ושנה. כב פנימים, אשר נחו בהם היהודים מאיביהם, והחדש אשר נהפך להם מגיון לשמחה, ומאבל ליום טוב; לעשות אותם, ימי משתה ושמחה, ומשלח מנות איש לרעהו, ומתנות לאבינים. כג וקבל, היהודים, את אשר החלו, לעשות; ואת אשר כתב מרדכי, אליהם. כד כי המן בן המדתא האנגי, צרר כל היהודים--חשב על היהודים, לאבדם; והפל פור הוא הגורל, להקם ולאבדם. כה ובבאה, לפני המלך, אמר עם הספר, שוב מחשבתו הרעה אשר חשב על היהודים על ראשו; ותלו אותו ואת בניו, על העץ. כו על כן קראו לימים האלה פורים, על שם הפור--על כן, על כל דברי האגרת הזאת; ומה ראו על ככה, ומה הגיע אליהם. כז קימו וקבל (וקבלו) היהודים עליהם ועל זרעם ועל כל הנלוים עליהם, ולא יעבור--להיות עשירים את שני הימים האלה, ככתבם וכזמנם: בכל שנה, ושנה. כח והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור, משפחה ומשפחה, מדינה ומדינה, ועיר ועיר; וימי הפורים האלה, לא יעברו מתוך היהודים, וזכרם, לא יסוף מזרעם. }ס

כט ותכתב אסתר המלכה בת אביחיל, ומרדכי היהודי--את כל תקף: לקים, את אגרת הפרים הזאת--השנית. ל וישלח ספרים אל כל היהודים, אל שבע ועשרים ומאה מדינה--מלכות, אחשוורוש: דברי שלום, ואמת. לא לקים את ימי הפרים האלה בזמניהם, כאשר קים עליהם מרדכי היהודי ואסתר המלכה, וכאשר קימו על נפשם, ועל זרעם: דברי הצמות, וזעקותם. לב ומאמר אסתר--קים, דברי הפרים האלה; ונכתב, בשפר. }ס

20 Mordecai recorded these things, and sent letters to all the Jews who were in all the provinces of King Ahasuerus, both near and far,²¹ enjoining them that they should keep the fourteenth day of the month Adar and also the fifteenth day of the same month, year by year,²² as the days on which the Jews gained relief from their enemies, and as the month that had been turned for them from sorrow into gladness and from mourning into a holiday; that they should make them days of feasting and gladness, days for sending gifts of food to one another and presents to the poor.²³ So the Jews adopted as a custom what they had begun to do, as Mordecai had written to them.

24 Haman son of Hammedatha the Agagite, the enemy of all the Jews, had plotted against the Jews to destroy them, and had cast Pur—that is, ‘the lot’—to crush and destroy them;²⁵ but when Esther came before the king, he gave orders in writing that the wicked plot that he had devised against the Jews should come upon his own head, and that he and his sons should be hanged on the gallows.²⁶ Therefore these days are called Purim, from the word Pur. Thus because of all that was written in this letter, and of what they had faced in this matter, and of what had happened to them,²⁷ the Jews established and accepted as a custom for themselves and their descendants and all who joined them, that without fail they would continue to observe these two days every year, as it was written and at the time appointed.²⁸ These days

The Meaning of Torah in Ancient Times

Malka Z. Simkovich
Class 1. The Written Torah

should be remembered and kept throughout every generation, in every family, province, and city; and these days of Purim should never fall into disuse among the Jews, nor should the commemoration of these days cease among their descendants.

29 Queen Esther daughter of Abihail, along with the Jew Mordecai, gave full written authority, confirming this second letter about Purim. ³⁰Letters were sent wishing peace and security to all the Jews, to the one hundred and twenty-seven provinces of the kingdom of Ahasuerus, ³¹and giving orders that these days of Purim should be observed at their appointed seasons, as the Jew Mordecai and Queen Esther enjoined on the Jews, just as they had laid down for themselves and for their descendants regulations concerning their fasts and their lamentations. ³²The command of Queen Esther fixed these practices of Purim, and it was recorded in writing.

8. Nehemiah 8:1–18:

א וַיֵּאסְפוּ כָל-הָעָם, פְּאִישׁ אֶחָד, אֶל-הֶרְחֹב, אֲשֶׁר לִפְנֵי שַׁעַר-הַמַּיִם; וַיֹּאמְרוּ, לְעֹזְרָא הַסֹּפֵר--לִהְבִּיא אֶת-סֵפֶר תּוֹרַת מֹשֶׁה, אֲשֶׁר-צִוְּהָה יְהוָה אֶת-יִשְׂרָאֵל. **ב** וַיְבִיא עֹזְרָא הַסֹּפֵר אֶת-הַתּוֹרָה לִפְנֵי הַקָּהָל, מֵאִישׁ וְעַד-אִשָּׁה, וְכָל, מִבֵּין לְשִׁמְעוֹ--בְּיוֹם אֶחָד, לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי. **ג** וַיִּקְרָא-בּוֹ לִפְנֵי הֶרְחֹב אֲשֶׁר לִפְנֵי שַׁעַר-הַמַּיִם, מִן-הָאוֹר עַד-מַחְצִית הַיּוֹם--בְּגֹד הָאֲנָשִׁים וְהַנְּשִׂאִים, וְהַמְּבִינִים; וְאֲזַנֵּי כָל-הָעָם, אֶל-סֵפֶר הַתּוֹרָה. **ד** וַיַּעֲמֵד עֹזְרָא הַסֹּפֵר, עַל-מַגְדַּל-עֵץ אֲשֶׁר עָשׂוּ לְדָבָר, וַיַּעֲמֵד אֲצִלוֹ מִתְּתִיבָה וְשָׁמַע וַעֲנָה וְאוֹרְיָה וְחַלְקִיָּה וּמַעֲשִׂיָּה, עַל-יְמִינוֹ; וּמִשְׁמָאלוֹ, פְּדִיָּה וּמִישָׁאֵל וּמִלִּפְיָה וְחַשְׁבַּדְנָה--זִכְרִיָּה מִשְׁלֵם. {פ}

ה וַיִּפְתַּח עֹזְרָא הַסֹּפֵר לְעֵינֵי כָל-הָעָם, כִּי-מַעַל כָּל-הָעָם הָיָה; וּכְפָתָחוֹ, עָמְדוּ כָל-הָעָם. **ו** וַיְבָרֵךְ עֹזְרָא, אֶת-יְהוָה הָאֱלֹהִים הַגָּדוֹל; וַיַּעֲנוּ כָל-הָעָם אָמֵן אָמֵן, בְּמַעַל יְדֵיהֶם, וַיִּקְדּוּ וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לַיהוָה, אַפַּיִם אָרְצָה. **ז** וַיִּשְׁוַע וּבָנֵי וְשָׂרְבֵיָה יָמִין עֲקוּב שְׁבִתֵי הוֹדִיָּה מַעֲשִׂיָּה קְלִיטָא עֹזְרָיָה יוֹזָבֵד חֲנָן פְּלִאָה, וְהַלּוּיִם--מְבִינִים אֶת-הָעָם, לַתּוֹרָה; וְהָעָם, עַל-עַמֻּדָם. **ח** וַיִּקְרָאוּ בְּסֵפֶר בְּתוֹרַת הָאֱלֹהִים, מִפֶּרֶשׁ; וְשׁוֹם שִׁכְלָה, וַיְבִינּוּ בְּמִקְרָא. {ס} **ט** וַיֹּאמֶר נְחֵמְיָה הוּא הַתַּרְשֶׁתָּא וְעֹזְרָא הַסֹּפֵר וְהַלּוּיִם הַמְּבִינִים אֶת-הָעָם לְכָל-הָעָם, הַיּוֹם קֹדֶשׁ-הוּא לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם--אֶל-תִּתְאַבְּלוּ, וְאֶל-תִּבְכוּ: כִּי בּוֹכִים כָּל-הָעָם, כְּשָׁמְעוּ אֶת-דְּבָרֵי הַתּוֹרָה. **י** וַיֹּאמֶר לָהֶם לִכּוּ אֲכָלוּ מִשְׁמֵנִים וּשְׂתוּ מִמַּתְקִים, וְשִׁלְחוּ מְנוֹת לְאִין נִכּוֹן לוֹ--כִּי-קִדּוּשׁ הַיּוֹם, לְאֲדֹנֵינוּ; וְאֶל-תַּעֲצֹבוּ, כִּי-תִקְדַּת יְהוָה הִיא מַעֲזָבְכֶם. **יא** וְהַלּוּיִם מְחַשְׁבִּים לְכָל-הָעָם, לֵאמֹר הַסּוּ--כִּי הַיּוֹם, קֹדֶשׁ; וְאֶל-תַּעֲצֹבוּ. **יב** וַיִּלְכוּ כָל-הָעָם לְאָכַל וּלְשִׂתוֹת, וּלְשַׁלַּח מְנוֹת, וּלְעַשׂוֹת, שְׂמִחָה גְדוֹלָה: כִּי הִבִּינּוּ בְּדַבְרֵיהֶם, אֲשֶׁר הוֹדִיעוּ לָהֶם. {ס} **יג** וּבְיוֹם הַשְּׁנִי נֶאֱסָפוּ רֵאשֵׁי הָעָבֹת לְכָל-הָעָם, הַכֹּהֲנִים וְהַלּוּיִם, אֶל-עֹזְרָא, הַסֹּפֵר--וְהַשְּׂפִיל, אֶל-דְּבָרֵי הַתּוֹרָה. **יד** וַיִּמְצְאוּ, כְּתוּב בְּתוֹרָה: אֲשֶׁר צִוְּהָה יְהוָה בְּיַד-מֹשֶׁה. אֲשֶׁר יָשְׁבוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל בְּסֻכּוֹת בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי. **טו** וְאֲשֶׁר יִשְׁמְעוּ, וַיַּעֲבִירוּ קוֹל בְּכָל-עָרֵיהֶם וּבִירוּשָׁלַם לֵאמֹר--צָאוּ הֵרָר וְהִבִּיאוּ עֲלֵי-זֵית וְעֲלֵי-עֵץ שִׁמּוֹן, וְעֲלֵי הַדָּס וְעֲלֵי תְּמָרִים וְעֲלֵי עֵץ עֵבֶת: לַעֲשׂוֹת סֻכּוֹת, כְּכַתוּב. {פ}

טז וַיִּצְאוּ הָעָם, וַיְבִיאוּ, וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם סֻכּוֹת אִישׁ עַל-גֹּגְוֹ וּבְחִצְרֹתֵיהֶם, וּבְחִצְרוֹת בֵּית הָאֱלֹהִים--וּבְהֶרְחֹב שַׁעַר אֶפְרַיִם. **יז** וַיַּעֲשׂוּ כָל-הַקָּהָל הַשְּׂבִיבִים מִן-הַשְּׂבִיבִים סֻכּוֹת, וַיָּשְׁבוּ בְּסֻכּוֹת--כִּי לֹא-עָשׂוּ מִימֵי יִשׁוּע בֶּן-נּוּן כִּן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, עַד הַיּוֹם הַהוּא; וַתְּהִי שְׂמִחָה, גְדוֹלָה מְאֹד. **יח** וַיִּקְרָא בְּסֵפֶר תּוֹרַת הָאֱלֹהִים, יוֹם בְּיוֹם--מִן-הַיּוֹם הָרִאשׁוֹן, עַד הַיּוֹם הָאֲחֵרוֹן; וַיַּעֲשׂוּ-חֵג שְׁבַעַת יָמִים, וּבְיוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצָרַת כְּמִשְׁפָּט. {פ}

¹All the people gathered together into the square before the Water Gate. They told the scribe Ezra to bring the book of the law of Moses, which the LORD had given to Israel. ²Accordingly, the priest Ezra brought the law before the assembly, both men and women and all who could hear with understanding. This was on the first day of the seventh month. ³He read from it facing the square before the Water Gate from early morning until midday, in the presence of the men and the women and those who could understand; and the ears of all the people were attentive to the book of the law. ⁴The scribe Ezra stood on a wooden platform that had been made for the purpose; and beside him stood Mattithiah, Shema, Anaiyah, Uriah, Hilkiah, and Maaseiah on his right hand; and Pedaiah, Mishael, Malchijah, Hashum, Hash-baddanah, Zechariah, and Meshullam on his left hand. ⁵And Ezra opened the book in the sight of all the people, for he was standing above all the people; and when he opened it, all the people stood up. ⁶Then Ezra blessed the LORD, the great God, and all the people answered, ‘Amen, Amen’, lifting up their hands. Then they bowed their heads and worshipped the LORD with their faces to the ground. ⁷Also Jeshua, Bani, Sherebiah, Jamin, Akkub, Shabbethai, Hodiah, Maaseiah, Kelita, Azariah, Jozabad, Hanan, Pelaiyah, the

The Meaning of Torah in Ancient Times

Malka Z. Simkovich
Class 1. The Written Torah

Levites, helped the people to understand the law, while the people remained in their places. ⁸So they read from the book, from the law of God, with interpretation. They gave the sense, so that the people understood the reading.

9 And Nehemiah, who was the governor, and Ezra the priest and scribe, and the Levites who taught the people said to all the people, 'This day is holy to the LORD your God; do not mourn or weep.' For all the people wept when they heard the words of the law. ¹⁰Then he said to them, 'Go your way, eat the fat and drink sweet wine and send portions of them to those for whom nothing is prepared, for this day is holy to our LORD; and do not be grieved, for the joy of the LORD is your strength.' ¹¹So the Levites stilled all the people, saying, 'Be quiet, for this day is holy; do not be grieved.' ¹²And all the people went their way to eat and drink and to send portions and to make great rejoicing, because they had understood the words that were declared to them.

13 On the second day the heads of ancestral houses of all the people, with the priests and the Levites, came together to the scribe Ezra in order to study the words of the law. ¹⁴And they found it written in the law, which the LORD had commanded by Moses, that the people of Israel should live in booths during the festival of the seventh month, ¹⁵and that they should publish and proclaim in all their towns and in Jerusalem as follows, 'Go out to the hills and bring branches of olive, wild olive, myrtle, palm, and other leafy trees to make booths, as it is written.' ¹⁶So the people went out and brought them, and made booths for themselves, each on the roofs of their houses, and in their courts and in the courts of the house of God, and in the square at the Water Gate and in the square at the Gate of Ephraim. ¹⁷And all the assembly of those who had returned from the captivity made booths and lived in them; for from the days of Jeshua son of Nun to that day the people of Israel had not done so. And there was very great rejoicing. ¹⁸And day by day, from the first day to the last day, he read from the book of the law of God. They kept the festival for seven days; and on the eighth day there was a solemn assembly, according to the ordinance.

9. Daniel 12:1–13:

א וּבַעַת הַהִיא יַעֲמֹד מִיְכָאֵל הַשָּׂר הַגָּדוֹל, הַעֹמֵד עַל-בְּנֵי עַמּוֹ, וְהִיטָה עֵת צָרָה, אֲשֶׁר לֹא-נִהְיְתָה מֵהַיּוֹם גּוֹי עַד הַעַת הַהִיא; וּבַעַת הַהִיא יִמְלֹט עַמּוֹ, כָּל-הַנִּמְצָא כְּתוּב בַּסֵּפֶר. **ב** וְרַבִּים, מִיִּשְׁנֵי אֲדַמַּת-עֶפְרָיִם יִקְיָצוּ; אֵלֶּה לַחַיֵּי עוֹלָם, וְאֵלֶּה לַחֲרָפוֹת לְדָרְאוֹן עוֹלָם. } ס { **ג** וְהַמְשַׁכְּלִים--יִזְהָרוּ, כִּזְהַר הַרְקִיעַ; וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים, כַּכּוֹכְבִים, לְעוֹלָם וָעֶד. } פ {
ד וְאַתָּה דְנִיָּאל, סֹתֵם הַדְּבָרִים וְחַתֵּם הַסֵּפֶר--עַד-עַת קָץ; יִשְׁטֹטוּ רַבִּים, וְתִרְבֶּה הַדַּעַת. **ה** וְרִאִיתִי אֲנִי דְנִיָּאל, וְהִנֵּה שְׁנַיִם אַחֵרִים עֹמְדִים: אֶחָד הִנֵּה לִשְׁפַת הַיָּאֵר, וְאֶחָד הִנֵּה לִשְׁפַת הַיָּאֵר. **ו** וַיֹּאמְרוּ, לְאִישׁ לְבוּשׁ הַבְּדִים, אֲשֶׁר מִמַּעַל, לְמִימֵי הַיָּאֵר: עַד-מָתִי, קֶץ הַפְּלָאוֹת. **ז** וְאֲשַׁמְעֵ אֶת-הָאִישׁ לְבוּשׁ הַבְּדִים, אֲשֶׁר מִמַּעַל לְמִימֵי הַיָּאֵר, וְיָרֵם יְמִינוֹ וְשָׁמְאוֹ אֶל-הַשָּׁמַיִם, וַיִּשָּׁבַע בְּחַי הָעוֹלָם: כִּי לְמוֹעֵד מוֹעֲדִים וְחֻצִי, וּכְכֹלֹת נִפְאָר יְד-עַם-קֹדֶשׁ--תִּכְלֶינָה כָּל-אֶלֶּה. **ח** וְאַנִּי שְׁמַעְתִּי, וְלֹא אֲבִין; וְאַמְרָה--אֲדַנִּי, מִה אַחֲרִית אֶלֶּה. } פ {
ט וַיֹּאמְרוּ, לְדָ דְנִיָּאל: כִּי-סֹתֵמִים וְחַתֵּמִים הַדְּבָרִים, עַד-עַת קָץ. **י** יִתְבַּרְרוּ וְיִתְלַבְּנוּ וְיִצְרְפוּ, רַבִּים, וְהַרְשִׁיעוּ רָשָׁעִים, וְלֹא יִבְיִנוּ כָּל-רָשָׁעִים; וְהַמְשַׁכְּלִים, יִבְיִנוּ. **יא** וּמַעַת הַיּוֹסֵר הַתְּמִיד, וְלִתְת שְׁקוֹץ שָׁמַיִם--יָמִים, אֶלְף מָאתַיִם וְתִשְׁעִים. **יב** אֲשֶׁרִי הִמְחַפֶּה, וַיִּגְיַע: לְיָמִים--אֶלְף, שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שְׁלֹשִׁים וְחֵמֶשֶׁה. **יג** וְאַתָּה, לֵד לְקָץ; וְתִנּוּחַ וְתַעֲמֹד לְגֵרְךָ, לְקָץ הַיָּמִין. } ש {

'At that time Michael, the great prince, the protector of your people, shall arise. There shall be a time of anguish, such as has never occurred since nations first came into existence. But at that time your people shall be delivered, everyone who is found written in the book.² Many of those who sleep in the dust of the earth shall awake, some to everlasting life, and some to shame and everlasting contempt. ³Those who are wise shall shine like the brightness of the sky, and those who lead many to righteousness, like the stars for ever and ever. ⁴But you, Daniel, keep the words secret and the book sealed until the time of the end. Many shall be running back and forth, and evil shall increase.'